



FARÁŘEM V PÁKISTÁNU

PTAL SE: ZBYNĚK PAVIENSKÝ

Günther Ecklbauer je kněz původem z Rakouska, v současné době slouží ve farnostech Plasy, Manětín a Dolní Bělá, které jsou svěřeny komunitě misionářů oblátů. Také má malý úvazek jako vězeňský kaplan. Hovoří krásnou češtinou a měl jsem možnost poznat ho jako nesmírně laskavého a zajímavého člověka.

Milý Güntere, jak jsi uvěřil?

Pocházím z rodiny, kde maminka věřila, protože pocházela z takové typické katolické vesnice. Po přestěhování do města, kde měla co dělat, aby se uživila, přetavila v tomto světském prostředí svoji víru do takové normální, žité víry. Můj táta odložil víru ve válce, což pro mě paradoxně bylo výhodné, neboť jsem mohl srovnávat, jak se žije s vírou a jak se žije bez víry. Rozhodl jsem se pro víru. Můj učitel náboženství si myslel, že bych mohl mít řeholní povolání a poslal mě na týden k trapistům. Byla to první řeholní komunita, kterou jsem poznal. Jeden starý mnich mě tehdy oslovil na křížové chodbě a začal mi vyprávět, jak se dostal do kláštera. Uzavřel to slovy:

Už jsem tady 52 let. A řekl to tak šťastně, že první, co mě v mých 17 letech napadlo, že je to úplný blázen! Druhá myšlenka přišla hned vzápětí: Anebo je možné být zamilovaný do Krista. Tehdy jsem pochopil, že křesťanství není o morálce, není to ani filozofický systém,

ale je to o živém osobním vztahu ke Kristu. Od toho dne jsem tento vztah začal hledat.

Jak probíhalo tvé hledání?

Především modlitbou a meditací. Ale vedle toho jsem se snažil vnímat Kristovu přítomnost také ve svém životě a ve všedních událostech. Často máme tu zkušenost, jak říká svatý Pavel, že těm, kteří Boha opravdu milují, vše napomáhá k dobrému. S tímto úhlem pohledu začnou i naše prohry a věci, které nám nevyšly, časem dávat nějaký smysl a posouvat nás dál. V událostech svého života můžeme poznávat Boží přítomnost a jeho působení.



Škola v pákistánské poušti

Dovedlo tě hledání tohoto vztahu i ke kněžství?

Spíše to bylo povolání k řeholnímu životu. Můj učitel náboženství byl první, kdo mi vyprávěl o sv. Charlesovi de Foucauld. Byl to

Francouz, který v mládí zavrhl víru a v dospělosti, po setkání s muslimy v Africe, se k ní znovu vrátil. Stal se knězem, žil v jižním Alžiru a chtěl založit kongregaci Malých bratří Ježíšových. (Vznikla až po jeho smrti, po vyjití jeho životopisu, který mnohé nadchl.) Jeho cílem bylo stát se bratrem všech. V jeho osobě se mi spojovala obě přání, která jsem měl – žít kontemplativním životem a uprostřed chudých. Ale pak jsem poznal řád oblátů a nějakým způsobem jsem tam našel, co jsem hledal, protože motto oblátů je přinášet chudým a opuštěným radostnou zprávu. Náš název Misionáři oblátů Panny Marie Neposkvrněné vyjadřuje, že musíme být zakotveni v Kristu, abychom mohli vyjít k lidem na okraji, zvláště k těm, ke kterým se církev nedostane. Panna Marie je pro nás přímluvkyní a vzorem, protože ona přijala Krista do svého života, aby ho mohla předat světu.

Co jsi jako oblát dělal?

Já jsem šel k oblátům, abych nemusel dělat faráře. A pak jsem celý svůj život, až na dva roky, kdy jsem byl u Malých bratří Ježíšových, pracoval ve farnostech (smích).

Vyrazil jsi nakonec na misie, nebo ne?

V roce 1989 se otevřely hranice a můj představený mi řekl, že pokud chci za každou cenu opustit Rakousko a stát se misionářem, můžu jít do České republiky. Od samého začátku jsem tady byl spokojený, ale stále ve mně hlodalo, že chci žít mezi chudými. Po 11. září 2001 jsem

měl touhu poznat muslimský svět a jednoho dne jsem na faře v Klokotech potkal pákistánského obláta. Najednou se mi to spojilo: chudí a islám. Zeptal jsem se ho, jestli mě mohou potřebovat, a on řekl ano. Rok jsem se učil urdštinu, oficiální jazyk Pákistánu, poznával kulturu a způsob pastorační práce. Pak jsem pět a půl roku sloužil jako farář v poušti. Na jedné straně to bylo normální farářování, ale na straně druhé to bylo něco úplně jiného. Měli jsme školy a zemědělství, ale vedle toho jsme řešili různé právní problémy, protože křesťané se do té oblasti nastěhovali v roce 1975, aby zúrodnili poušť, a tím získali vlastní půdu. Bohužel ale neměli k vlastnictví půdy smlouvy a často jim ty pozemky někdo vzal nebo obsadil. Ale jinak jsem prostě křtil, pohřbíval, měl svatby atd. Hodně se ode mě očekávalo, pře-

Kam jsi pokračoval dál?

Ještě než jsem poznal obláty, jsem snil o tom, že bych šel k Malým bratřím sv. Charlese de Foucaulda. Když mi bylo padesát let, řekl jsem si, že než abych o tom do konce života přemýšlel, radši to zkusím. Dostal jsem povolení a odjel jsem do Libanonu. Tam jsem se celý rok učil arabsky a současně francouzsky, protože to byl jazyk komunity.



Mgr. GÜNTHER ECKLBAUER OMI, 60 let. V den výročí smrti Charlese de Foucaulda vysvěcen na jáhna, v roce 1992 na kněze. Oblíbená kniha: Henri J. M. Nouwen: Návrat ztraceného syna. Oblíbený citát: Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem mírný a pokorný srdcem, a najdete pro svou duši odpočinek.

ba že navštívím každou rodinu. Už předtím jsem to rád dělal a po návratu z Pákistánu jsem i tady v Evropě s radostí chodil po návštěvách. Prostě se pořád někomu vtírám (smích).

Jak se ti žilo jako křesťanovi mezi muslimy?

Žil jsem v oblasti, kde křesťané místy tvořili většinu. Byly to plně křesťanské nebo smíšené vesnice. Ale obchodníci, policisté, učitelé byli samí muslimové a s nimi jsem byl pravidelně v kontaktu.

Jaký jsi měl s nimi vztah?

To je těžká otázka a je to velice různorodé. Žil jsem jak v Pákistánu, tak i v Libanonu a v Egyptě a všude je situace křesťanů jiná. V Libanonu jsou rovnocenní občané, v Egyptě také, ale přece jenom jsou malou



menšinou. V Pákistánu jsou křesťané spousta žijící v těžkých podmínkách. To souvisí i s tím, že pocházejí z té nejnižší kasty a všichni se na ně dívají shora. Ale muslimové, kteří opravdu žili svou víru a nebyli to fanatici, tak k nám, křesťanům, měli spíše respekt. Lidé, kteří s námi jednali férově a s úctou, byli vždy zbožní muslimové.

francouzskou mši a anglický misál jsem nemohl najít. Ti lidé byli nakonec velmi vděční, že nějaká mše byla. Ale Boží prst byl v tom, že ten den jsem slavil dvacet let kněžství a ráno mně bylo líto, že mám takové výročí a nemůžu sloužit mši. (Běžně jsem seděl v lavici mezi ostatními věřícími.) A to byla jediná veřejná bohoslužba za celé dva roky.

Jaký mělo smysl, aby kněz sloužil jako uklízeč?

Abych byl jedním z lidí. Svým způsobem to bylo velmi kontemplativní. Oni o sobě říkají, že nejsou ani pastýři, ani učitelé, ale bratry. Žít jako nejmenší mezi nejmenšími vytváří velmi kontemplativní postoj. Srdce tohoto povolání je být bratrem. A od toho se odvíjí jak pokora, tak i modlitba a chudoba. Tady jsem pochopil, že středem charismatu oblátů je blízkost a radostný přístup k životu. Svým způsobem je to totéž, co bratrství.

Proč jsi odtamtud odešel?

Protože jsem pochopil, že mi to nesejde. Sice už jsem se domluvil arabsky a věděl jsem, že bych mohl tímto stylem žít, ale bylo pro mě velice těžké si v padesáti letech zvykat na úplně jinou kulturu a jiný způsob reholního života. Ale nejvíce ze všeho mi chyběla možnost kázat. To všechno by nějak šlo, ale já jsem cítil, že u nich můžu zůstat, chyběla mi vašeň a radost. A tak nejde žít. Uvědomil jsem si, že u oblátů bude mnohem více práce, „fofru“ a těžkostí, ale můžu do toho vložit vašeň.

Děkujeme za rozhovor.



Ty jsi tam nesloužil jako kněz?

Ne. Já jsem za celé dva roky sloužil jedinou veřejnou bohoslužbu. Bylo to ještě v době, kdy jsem se učil jazyk. Modlil jsem se v kapli univerzity a najednou jsem viděl, jak přicházejí lidé. Kostelnice se mě zeptala, jestli náhodou nejsem kněz, protože jejich kněz nemůže přijet a dnes je Boží tělo. V té době jsem ještě nikdy nesloužil



Foto: Archiv fotografií Günthera Ecklbauer